

MAGASINET

TENDENS

13. UDGAVE, OKTOBER 2025

ULLA TERKELSEN

Om en troløs
tilværelse

SIDE 04

VOXPOP

Lever Aarhus'
bydele op til vores
fordomme?

SIDE 35

SIMON TESTER

SIN SÆD
Tør du?

SIDE 20

TEMA: MØNSTRE

- 03 LEDER**
- 04 AARHUS-PORTRÆTTET**
Ulla Terkelsens livsmotto er *get up and go*
- 10 NYT SPILLESTED I AARHUS**
PHONO har nye visioner for ikoniske lokaler
- 13 ANMELDELSE**
Teaterstykket "Rør mig, rør mig ikke" er et moderne oplysningsstykke
- 14 SLOW DOWN AND STAND OUT**
Frederikkens kompromisløse tøjdesign
- 18 ANMELDELSE**
Museet KØN åbner dørene op til en lukket verden
- 20 "HVAD NU, HVIS JEG IKKE FUNGERER?"**
Simon tester sin sæd, så du også tør
- 26 INGEN COPY-PASTE**
Andreas nægter at lave Pinterest-tatoveringer
- 30 LATINERKVARTERETS RØDE HJØRNE**
Røde faner og gråt hår på Café Oskar – nu skal de unge til
- 35 AARHUSIANERNES FORDOMME**
Lever performativiteten i Graven, Nusa-pigerne på Frederiksbjerg og kulturfattigheden på Aarhus Ø?
- 40 GENERATIONSMØNSTER**
Lægefaget er i Lasses gener
- 44 DIGTEREN MED OCD**
Men Laurits er mere end sin bogstavsamling

SKRIBENTER

ADDIE DE LAMOTTE
AMALIE HERMANSEN
CAMILLE THOMSEN
DINES HOYER
IDA KOCH
JOHANNE OVERGAARD MADSEN
KAJA DRUDE DRØJDAL
KRISTIAN LINDAHL
KRISTINE VINGAARD OLESEN
MARCUS BLADT HANSEN
MARTHA BACK CHRISTENSEN
MATHIAS FOLSTED
MATHIAS KEARNEY
MATHILDE SKOVGAARD MERTZ
MAX FRANDSEN
NOAH SØRENSEN
SIMON DAMGAARD
VICTORIA HESTEHAUGE

ILLUSTRATOR

KAJA DRUDE DRØJDAL

FOTOGRAFER

ANDERS MADSEN
CARL RAVNBAK
EMMA BRINK LAURSEN
KRISTINE BOJSEN
LAURA JUUL PALLESEN
MIKKEL ODD HØJGAARD
MATHILDA FRANK RASMUSSEN
MATHILDE WYMER POULSEN
ROSELLE KNAUS

FORSIDE & BAGSIDE

ANDERS MADSEN

Mønstre tvinger os til at tage stilling

Da vi gik i gang med at tale om, hvilke historier, der kunne høre under denne udgivelses tema, blev det samme ord ved med at dukke op: mønsterbrud.

Som om mønstre er noget negativt. Noget, der skal gøres op med.

Det er jo heller ikke helt forkert. Det lærer vi, når vi besøger Frederikke, som vil gøre op med de dogmer, der definerer store dele af tøjindustrien. Eller Laurits, som ikke længere vil lade sig styre af de mønstre, der ellers har føltes nødvendige i hans verden.

Men vi opdager også, at mønstre kan fordre noget godt. Det gør det for PHONO, der ser tilbage på tidligere erfaringer, når de nu skal skabe Aarhus' nye spillested for undergrundsmusik. Eller for Lasse, der slet ikke har brug for at gøre op med familiens mønstre. Han skal nok kunne finde sin egen vej alligevel.

Og nogle gange er mønstre bare smukke. Som tatovøren Andreas' designs.

Vi glæder os til, at du nu skal gå på opdagelse i nogle af de mønstre, der findes omkring os. Så må du selv tage stilling; om mønstrene skal gøres op med, bare er, hvad de er, eller om de ligefrem er at foretrække.

Husk, at du ikke alene kan opleve Tendens på tryk, men også lytte eller læse historierne på vores hjemmeside.

Rigtig god læselyst.

Chefredaktionen
Gustav Bo Hansen & Helena Porsborg

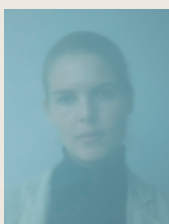
REDAKTIONEN

HELENA PORSBORG
Ansv. chefredaktør

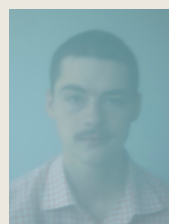
GUSTAV BO HANSEN
Chefredaktør

BENEDICTE RAMEJORD
Fotoredaktør

VILMA SØNDERGAARD
Fotoredaktør

VIKTOR GAIÑI
Redaktør // Kultur

MARTHA MYHRE
Redaktør // Kultur

SEBASTIAN SANGANE
Redaktør // Samfund

THOMAS LYKKE BUNDGAARD
Redaktør // Samfund

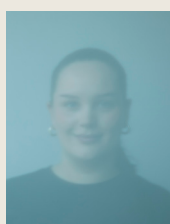
SARA KAARE
Redaktør // Liv

AGNES REFSTRUP RICHTENDORFF
Redaktør // Liv

SOFIE HAGEN SIMONSEN
Lyredaktør

AGNETHE KRABBE HEIN
Lyredaktør

JULIE MEHL TORDRUP
Lyredaktør

DICTE FABIAN
Webredaktør

KATRINE LODAHL RØNN
Webredaktør

FALDSKÆRMSJ OM ET GODT LIV I VERDENS BRÆND

Ulla Terkelsen er en af Danmarks mest ikoniske journalister. Det er dog ikke noget, hun selv reflekterer meget over – selvrefleksion er generelt ikke noget, hun gør sig meget i. Alligevel er det lykkedes TENDENS at fange hende til en snak om det at vokse op i halvtredsernes Aarhus, den historiske dialektik, relationer i en troløs tilværelse og om at efterlade egoet derhjemme.

TEKST: KRISTIAN LINDAHL & JOHANNE OVERGAARD MADSEN

FOTO: KRISTINE BOJSEN

Klokken syv om morgenen, når man lige er mødt ind. Helst med typografen Ib, og med en udsigt til en sol, der er ved at stå op over Aarhus Banegård, lokalavisen Demokraten og en ny arbejdsdag. Det er dér, en kold Ceres Top smager bedst. Sådan husker Ulla Terkelsen det i hvert fald.

Ulla Terkelsen har været journalist i mange år. Hun begyndte i Aarhus i 1960'erne, dengang Demokraten stadig var i live, og hvor det at drikke øl på arbejdspladsen endnu ikke var en synd. Dengang hvor Ritzau-rullen stadig skulle klippes med saks.

Lige omkring alting så lidt anderledes ud i 1960'erne, og lige omkring det meste ændrer sig fortsat en lille bitte smule hele tiden. Men én ting har, for Ulla Terkelsen, altid været en konstant:

Det at være journalist har været lige sjovt. Hvilket nok er meget heldigt, når nu man har været i faget i snart 60 år.

Ulla Terkelsen har set den historiske dialektik udfolde sig.

Hun har set pendulet svinge, som hun selv forklarer det – set historiens mønster tegne sig igen og igen.

Hun har set, hvordan der historisk set altid har været en grundtilstand, hvortil der er opstået en modpol. Hvordan disse, som penduler, ofte har fundet en måde at mødes på midten og skabe en ny grundtilstand. Som så igen har kunnet udfordres af en ny modpol. Penduler, som har svunget mellem krigstider og fredstider.

Som 81-årig har Ulla Terkelsen både set det tættere på og i bredere udstræk end de fleste. Både de tider, hvor poler har mødtes på midten, og de tider – som nu – hvor de snart aldrig har været længere fra hinanden.

Med en ubøjelig *get up and go*-indstilling, har hun rapporteret fra denne historie og bevæget sig frem til titlen som en af Danmarks mest anerkendte udlandskorrespondenter. En titel, hun i øvrigt ikke selv reflekterer meget over. Det er lidt som om, der altid har været – og fortsat er – andre, vigtigere ting af tage sig til.

JOURNALISTEN: PUNKTER

Faldskærmsjournalist

Da vi på Kvægtorvet i Odense bliver hentet af Ulla, er det med en kort forsinkelse. Trumps besøg hos det engelske kongehus har kaldt hende hjem fra Cannes til TV2's studie – og kort forinden, vi dukkede op, blev hun med snævert varsel kaldt på skærmen. Deraf den mindre forsinkelse.

Nu sidder hun foran os med en telefonskærm hvilende op ad en kop kaffe. Hun undskylder, at den kører – telefonen. Det er nyhederne, og selvom hun sidder med os, er hun på arbejde.

“Jeg beklager, men jeg bliver nødt til at følge med i det her, hvis de kalder mig i studiet igen.” Dobbeltfokusset lader dog ikke til at stresse hende.

Ulla Terkelsen har ikke bare arbejdet som journalist. Hun er journalist. Med en karriere, der startede hos Demokraten, som senere blev til en chefstilling hos DR og en *founding father*-rolle på TV2, har hun – med mulighed for ubekendte – som udlandskorrespondent boet i Warszawa, London, Paris, Skopje, Kabul, Odense, Berlin – og nå ja – vidst også Bruxelles, Washington, New York og Belfast.

Nu har hun slået sig ned i en lidt mere afslappet tilværelse på Rivieraen i Cannes, hvor hun dog fortsat, ved behov, rapporterer fra sin altan.

“Jeg styrter ikke så meget uregerligt rundt, som jeg har gjort. Jeg passer mere min nattesøvn, men så går jeg ud og spiser med nogen om aftenen. Jeg har meget tit gæster. Rivieraen er ikke et upopulært sted at komme forbi for folk,” fortæller hun os med et underforstået smil.

Men når TV2 kalder fra Danmark, hopper hun på et fly hjem igen.

Barndommens brogethed

Ét sted har Ulla Terkelsen dog opholdt sig i længere tid end nogen andre. Der, hvor det hele startede. Selvom Trævarefabrikkernes Udsalg, under familiens daværende lejlighed på Frederiks Allé 75, stadig kører rundt den dag i dag, er der ikke meget af nutidens Frederiks Allé, der minder om det kvarter, Ulla Terkelsen voksede op i. Hendes egen familie var velhavende, fortæller hun.

Alligevel er det netop mødet med kvarterets brogede og sjove facetter, hun husker mest tydeligt. Baggården især, som familien delte med slagteren, øldepotet og andre små virksomheder, summede med børn – alle vidt forskellige.

“Vi havde en masse venner, der boede i villaer i finere kvarterer. Jeg kan huske, at jeg tænkte, at de børn, som boede der, måtte kede sig ihjel.”

"HVIS MAN BLIVER SENDT ET FARLIGT STED HEN, SKAL MAN JO VÆRE VOKSEN NOK TIL AT VIDE, AT NU ER JEG ET FARLIGT STED. ERGO ER DET IKKE MIG SELV, SOM ER I CENTRUM. DET ER HISTORIEN."

Selvom adresserne sidenhen er blevet mere prestigefyldte, er det især forståelsen for den brede folkelighed, som Ulla Terkelsen har taget med fra opvæksten, og som har gjort det nemmere for hende at navigere rundt i alle slags samfundslag.

For at drille sine forældre, meldte hun sig som "ung revolutionær" ind i Danmarks Kommunistiske Ungdom. Efter at være flyttet til Polen for den røde stjerne, fandt hun dog hurtigt ud af, at de revolutionære tanker og idéer, som hun, og mange andre unge, havde ophøjet hjemme i Aarhus, viste sig at være løgn.

Den storslåede fortælling var bare en fortælling.

Da hun efter nogen tid vendte hjem til Aarhus igen, blev hun interviewet af Demokraten om sine oplevelser østpå. Efter interviewet pegede journalisten på sin notesbog og spurgte Ulla, om det var noget, hun kunne tænke sig at arbejde med. Resten er historie, som man siger.

En troløs tilværelse

Ulla Terkelsen har levet en troløs tilværelse. Troløs mod steder. Troløs mod mennesker. "En zigzag-agtig tilværelse," som hun selv beskriver det, imens hun tegner det med fingrene for os i luften.

Det eneste, som har været en reel konstant, alle de steder hun har slået sig ned, har været det at finde en god frisør. Ikke så meget af forfængelighed, men mest for at normalisere hverdagen lidt mere. Deraf det altid flotte, ikoniske hår.

"Men at have været troløs har aldrig været for at være ondsindet. Desuden kender jeg også en masse, der laver alt muligt andet, og som også har det på den måde," påpeger hun med reference tilbage til zigzag-tegningen i luften.

Således lader det altså aldrig til at have været til gene at leve et liv, hvor det moderne fænomen *work-life-balance* ikke har været gudsophøjet.

"Jeg har levet et usundt liv på den måde, at jeg ikke har levet et regelmæssigt liv. Men jeg lever stadig. Det er nok, fordi det har passeret til mig."

Et udsagn, som i sagens natur er svært at anfægte.

Relationer har dog altid været vigtige for Ulla Terkelsen. Dybsindighed har bare ikke nødvendigvis noget med tid at gøre, som hun selv beskriver det.

"Jeg har blandt andet en meget nær ven i Polen. En mand, som jeg lærte at kende som 19-årig, men som jeg har holdt forbindelsen med. Jeg er i Polen et par gange om året."

Voldens katarsis

"Get up and go" har altid været mottoet. *Roadrunner*-livsstilen har aldrig givet meget for forankring og stabilitet. Uanset, om det har været forespørgsler om at flytte til krigszoner, Odense eller væk fra familien, har svaret altid været det samme: "Ja."

Også selvom det at flytte sig tættere på verdens solar plexus vil kunne gøre mange bange for at brænde sig. Men som journalist besøger man kun brændpunkter for en stund. Hun er klar over sit privilegie som journalist. Modsat de lokale, er der altid et andet sted at tage til.

"Hvis man bliver sendt et farligt sted hen, skal man jo være voksen nok til at vide, at nu er jeg et farligt sted. Ergo er det ikke mig selv, som er i centrum. Det er historien. Det med at gå op i, hvordan man selv har det i sådanne situationer, er usmageligt."

At efterlade egoet derhjemme, når man rejser til verdens brændpunkter, lærte hun i en tidlig alder.

I Nordirland, under borgerkrigen, husker hun tydeligt diskussioner med andre journalister rundt om baren på Hotel Europa. Diskussioner om, hvordan man undgår at blive romantisk fascineret af voldens katarsis og dramaet.

“Man må ikke blive revet med. Man kan blive totalt høj på det der.”

Mødet med den barske, onde verden i krigszoner, hvor menneskers liv, fremtid og land er faldet sammen om ørene på dem, har fået hende til indse, hvor heldige vi er i Danmark. Samtidig ser hun, hvor gode vi alle er til at reflektere over og italesætte vores egne evner – og hvor uinteressant hun finder det. Hvilket i øvrigt gør hende til en svær størrelse at portrættere.

I stedet bliver vi fodret med historiske tilbageblik og adskillige anekdoter, der alligevel langsomt leder os mod, hvem mennesket Ulla Terkelsen er.

“Jeg så et interview med den tidligere tyske vicekansler og økonomiminister Robert Habeck. Ni gange i to sætninger sagde han ‘ich’ – altså jeg. Ni gange. Og det er en interessant kommentar fra den generation, der må redde verden. Deres udgangspunkt er, hvad de selv synes og oplever.”

Ulla Terkelsen har intet ønske om at slå fødderne op efter en ellers vellykket karriere, danse rundt på en ophøjet piedestal eller lade blikket hvile nostalgisk på fortiden.

“Jeg er ikke stolt. Men jeg er glad for mit liv, fordi jeg har et arbejde, som passer til den, jeg er. Så jeg beklager mig ikke. Hvis man har noget at beklage sig over, må man lave det om.”

Og lige nu er der intet at beklage sig over. Der er stadig kunder i biksen, og TV2 er tilfredse.

Tilbage til kvægtorvet

Da vi skal til at sige farvel til hende, spørger vi, om hun – med al sin erfaring og tilsyneladende letsindige livsindstilling – synes, at verden er god?

Til de færreste af vores spørgsmål har Ulla Terkelsen haft brug for betænkningstid. Det samme gælder her:

“Nej. Verden er jo ikke god. Den er livsfarlig. At sige, at verden er god, ville være bizart. Det ville være crazy.”

Heller ikke dette lader dog til at være et faktum, der går hende yderligere på.

Idet vi rejser os, spørger hun os, hvor i Aarhus man drikker sin Ceres Top i dag. Da vi svarer Graven, Vestergade og Jægergårdsgade, griner hun for sig selv.

“Ikke det der københavnernormen Jægergårdsgade.”

Så giver hun os hånden, rejser sig op, går videre og forlader os til fordel for Kvægtorvet.

Hun er stadig fra det brogede Aarhus.

**“JEG HAR LEVET ET
USUNDT LIV PÅ DEN
MÅDE, AT JEG IKKE
HAR LEVET ET
REGELMÆSSIGT
LIV...”**

...MEN JEG LEVER STADIG.

DET ER NOK, FORDI DET HAR PASSET TIL MIG."

FIRE HURTIGE:

Du fortæller selv, at du altid har haft faste tilholdssteder i de byer, du har boet. Hvad er dit faste tilholdssted i Aarhus?

Indtil min søster døde som 80-årig i 2020, boede jeg altid hos hende. Det var i et hus, der hed Egebo, som ligger på Østerskovvej. Det sidste hus inden skoven.

Hvilken del af verden vil du anbefale en ung aarhusianer at tage hen?

Kyiv.

Hvordan vil du beskrive Aarhus?

Meget, meget smuk. Der er den her dejlige stemning i byen. En sjov og morsom stemning. Folk kan godt være sådan lidt skrappe mod hinanden, men de er også sjove.

Hvad er det første, du gør, når du står op, og det sidste du gør, inden du går i seng?

Det første, jeg gør, er at tjekke min telefon. Er der kommet beskeder i løbet af natten? Og hvad er der kommet af nyhedstelegrammer? Når jeg har tjekket min telefon og været inde på alle mulige forskellige nyhedssites, laver jeg en kop røget te. Og inden jeg går i seng, stiller jeg min telefon, så den vækker mig på et bestemt tidspunkt næste morgen.

Et nyt hjem for den eksperimenterende undergrundsmusik

Hjertet af Mejlgades musikliv slår igen.
På spillestedet PHONO er der råt og ingen genregrænser.

Røde, tunge plasticlameller hænger fra porten ind til Mejlgade 53. Som en portal markerer de et skifte. En bevægelse væk fra Aarhus anno 2025 og mod den fremtidsby, vi endnu ikke har mødt.

Hurtige trommebeats lyder fra baggårdens fjerneste krog. Folk stimler sammen. En koncert er i gang. Røgen har forladt scenekanten og fordelt sig i rummet. Det blå skær fra lamperne kæmper for at trænge igennem og skaber et underligt forvrænget lys som på et analogt fotografi.

Stemningen er en smagsprøve på, hvordan PHONO snart vil se ud. Men i første omgang er det festivalen "Den Nye By", der har lånt spillestedets lokaler.

Festivalen er skabt i samarbejde med en lang række aarhusianske foreninger og aktører inden for kunst, musik og kultur. Resultatet er en simuleret utopisk verden, som skal inspirere os til at gentænke måden, vi lever sammen.

Allerede om kort tid vil området omkring Mejlgade 53 forandre sig. Lokalerne har stået tomme siden foråret, men 17. oktober går det for alvor løs til det nye spillesteds store åbning.

Der er otte medstiftere bag PHONO, hvoraf flere af dem også har været en del af de tidligere spillesteder på adressen: TAPE og Super.

PHONO er beliggende i Aarhus' ældste bydel, så det er selvsagt, at adressen har lagt hus til mange spændende initiativer forud for det nye projekt.

"Vi tager den bedste erfaring fra de gamle spillesteder og blander det med en helt ny vision for, hvad stedet kan blive," fortæller medstifter af PHONO Jacklyn Krautwald.

PHONOs vision

Lige nu er lokalerne præget af flyttekasser og ledninger i lange baner. En masse rod. Et råt udtryk.

Men i disse dage arbejdes der effektivt på at få lokalerne klar, når PHONO for alvor slår dørene op og holder åbningsfest den 17.-18. oktober.

Det er ikke målet, at PHONO skal være en tro kopi af de tidligere spillesteder. Det er ikke kun drevet af frivillige, og visionen er, at PHONO også skal være et sted for unge mennesker at hænge ud – på lige fod med, at det skal være et spillested for nichescenen og undergrundsmusikken.

Medstifter Jacklyn Krautwald er blandt andet ansvarlig for de frivillige, klubaftener og dj's. Da TENDENS spørger hende ind til visionerne for PHONO, er hun ikke i tvivl.

"For mig skal PHONO være et sted, hvor unge kan få deres første erfaringer og oplevelser med musik – særligt undergrundsmusik. Det skal være et trygt sted, hvor man tør at prøve noget nyt. Så selvom du ikke nødvendigvis ved, hvem der spiller, tør du alligevel at komme her. Det skal også være et sted for dem, der er tro mod alternativ livemusik, for dem, som er nørdede og for dem, som kan lide nichemusik," fortæller Jacklyn Krautwald.

Drømmen er, at PHONO skal være et fællesskab mere end blot et spillested. Jacklyn Krautwald forestiller sig unge som gamle komme forbi om eftermiddagen og drikke en kop kaffe og slænge sig i sofahjørnet.

Om aftenen vil lyset dæmpes, og undergrundsmusikken vil strømme ud fra højttalerne, når der står et band på scenen. Og netop hvilken musik, der skal spilles hos PHONO, er ikke fastlagt.

“Vi er ikke genrespecifikke, men vi går meget op i, at musikken er live, undergrund og eksperimenterende,” lyder det fra medstifteren.

Hvorfor er PHONO unikt?

PHONOs klare vision er et spillested med et internationalt fokus, hvor undergrundscenen og nichegenrerne er i højsædet. Men det er der også andre spillesteder i byen, der tilbyder. Så hvad gør egentligt PHONO specielt?

TENDENS har derfor sat medstifter Jeppe Berg i stævne. Magasinets skribenter møder ham i spillestedets lokaler, som mildest talt er langt fra færdige.

Støv overalt, værktøj, der venter på at blive taget i brug og en scene, der glæder sig til, at bands snart skal spille på den. Jeppe Berg ser potentialet i stedet, og han er ikke i tvivl om, hvad PHONO skal blive til.

“De små spillesteders fornemste opgave er at tage hånd om nærmiljøet. Det gode ved små spillesteder er, at det er ok, at man fejler. Der, hvor det viser sig: ‘Der var sgu kun mig og ti venner, der godt kunne lide noisegenren i Aarhus – modtaget’, men det er måske vigtigt, at der også er plads til noisemusik, fordi det kan inspirere nogle andre,” fortæller han.

Hos PHONO skal der heller ikke være langt mellem musikere og publikum.

Backstagerummet findes ikke, så når koncerten er slut, må artisterne ud at blande sig med publikummet.

Mejlgade 53:

I Mejlgade 53 har der i løbet af 1800- og 1900-tallet først ligget en vognmandsförretning og senere en møbelfabrik.

I 1970'erne blev adressen opkøbt af Fronthuset, som var et aktiviststed for hippier.

Fra 2016 til 2021 kom det eksperimenterende spillested TAPE til at ligge på adressen. Her var undergrundsmusikken i centrum og koncerter indenfor musiknicher i fokus.

Efter lukningen af TAPE åbnede Super, som havde flere af de samme visioner med sig. Super blev udelukkende drevet af frivillige med ønske om at skabe et alternativt nattelev med diversitet og eksperimenterende musik i centrum.

Det er ét af kendetegnene for PHONO, og for Jeppe Berg er det drømmen om at give noget tilbage til byen, der driver ham.

“Det skal også være et sted for dem, der er tro mod alternativ livemusik, for dem, som er nørdede og for dem, som kan lide nichemusik”

Et ønske om at dele glæden ved musik. Også de genrer, der ikke altid spilles i radioen. Og om PHONO kan noget unikt, tvivler han heller ikke på.

“Folk, der befinder sig i undergrundsmiljøet, har altid rigtig mange referencer til lige netop det her rum. Det er sgu lidt mere rå, at det bare er gemt inde i sådan en baggård. De andre steder i Aarhus er, hvis jeg skal være helt ærlig, lidt pæne. Det er den der nerve og hidsighed, vi mangler.”

Jacklyn Krautwald

Jeppe Berg

Oscar O'Shea

Et særligt rum

For at få et mindre spillested som PHONO til at løbe rundt, er langt de fleste afhængige af offentlig støtte, fonde og en masse frivillige. Så det oplagte spørgsmål er:

Hvorfor skal vi bruge så mange kræfter på at støtte den nye og alternative musik?

For Oscar O'Shea, der blandt andet arbejder som manager og har været musikansvarlig på Sydhavnens Festival, er svaret ligetil:

“De upcoming musikere vil altid være fremtiden. Alle de skøre, skæve og sjove idéer kommer nede fra vækstlaget, og på et eller andet tidspunkt bliver dét der mærkelige noget den nye normal.”

Han mener derfor, det er uhyre vigtigt, at vi giver de nye artister et skub i ryggen og sikrer dem adgang til en scene. Ellers risikerer vi, at hele den danske musikscene falder fra hinanden.

“Det er sgu lidt mere råt, at det bare er gemt væk inde i sådan en baggård. De andre steder i Aarhus er, hvis jeg skal være helt ærlig, lidt pæne. Det er den der nerve og hidsighed, vi mangler.”

Oscar O'Shea peger samtidig på, at undergrundsscenen har utrolig meget at tilbyde publikum, fordi de mindre aktører kan tage flere chancer.

Selv har han været med til at designe en scene i samarbejde med et stilladsfirma, ligesom han de sidste to år har arrangeret koncerter i Aarhus Bowlinghal under SPOT Festival.

De specielle rammer skal være med til at åbne koncertoplevelsen op:

“Folk er til stede i rummet på en helt anden måde – også mellem koncerterne. Man kunne bowle imens, og det skabte en levende stemning, hvor folk var sådan: ‘Vi skal da lige op at have en pomme frites’ og ‘se, man kan få slushice i koncertsalen!’”

“Vi er ikke konkurrenter”

At skabe et specielt rum er noget, han synes, man er god til i Aarhus. Derudover fremhæver han samarbejdet mellem de forskellige aktører og spillesteder som unikt for byen.

Oscar O'Shea lægger derfor heller ikke skjul på, at han glæder sig meget til at se et spillested som PHONO udvikle sig.

“Aarhus er en klasse by at være kulturaktør i, fordi folk krydser med hinanden og hjælper, hvor der er brug for det. Vi er ikke konkurrenter. Vores konkurrenter er Netflix og *brain rot* på Instagram.”

Selv om manageren med fingeren direkte på den aarhusianske musikpuls er positiv, har han alligevel et opråb til os aarhusianere, hvis vi skal sikre den nye og alternative musikscene:

“Det handler også om et publikum, som skal opdrages til at komme ud at bruge deres by noget mere. Sådan nogle helt små ting som at give hinanden oplevelsesjulegaver i stedet for en eller anden noller Kähler-vase.”

ANMELDELSE

Når kærligheden er et fremmedsprog

**Hvem er man,
hvis man hverken
vil elske
eller begæres?**

Titel: Rør mig, rør mig ikke

Hvor: Teatret Svalegangen

Tekst: William Lippert

Instruktion: Mette Ovesen

Spilleperiode: 30. august - 20. september 2025

Hvis man ikke kan forelske sig, eller har lyst til at gå i seng med nogen, hvem er man så? På Teatret Svalegangen udfordrer “Rør mig, rør mig ikke” gymnasiets hormonfyldte selvfølgeligheder.

TEKST: AMALIE HERMANSEN

PRESSEFOTO: ANDERS TEIBEL / MONTGOMERY

Er Iliaden egentlig en fortælling om kærligheden som krigens katalysator eller snarere et bevis på, hvor overflødig kærligheden i virkeligheden er?

Det spørgsmål vokser frem hos hovedpersonen Ester, da hendes gymnasielærer endnu en gang fremhæver kærlighedens magt i Homers epos.

For Ester er kærlighed ikke livets drivkraft, men et fremmed sprog, hun ikke kan genkende sig selv i.

Aseksualiteten udforskes i ungdomsforestillingen “Rør mig, rør mig ikke”, der spilles på Svalegangen og er produceret i samarbejde med teatret HiLS DiN MOR. En teatergruppe der især arbejder med LGBTQ+-tematikker.

En verden fuld af hormoner

Ester er netop begyndt i gymnasiet, hvor alt synes at dreje sig om fester, hormoner og liderlige tilnærmelser. Derhjemme sidder hendes skilsmisseramte far (René Benjamin Hansen) og græder over, hvor vigtigt det er at finde “den eneste ene”.

Heller ikke undervisernes snak om kærlighedens kraft i Iliaden eller reproduktion som livets mening i biologitimen giver plads til Ester.

I stedet finder hun en fortrolig onlineven i Olli (Alberte Riis Alexis Ibsen), der – ligesom Ester selv – identificerer sig som aseksuel. Sammen taler de om følelser, eller rettere fraværet af dem, mens de skyder zombiemunke i et computerspil.

Men alt forandrer sig, da Olli får en kæreste. Et skifte i deres relation, der viser sig at rykke ved hendes selvforståelse og rejser spørgsmålet:

Hvem er jeg, hvis jeg hverken vil elske eller begæres?

Et nødvendigt ungdomsteater

Folkeskoleeleverne fniser højlydt under forestillingen, da Ester får sit første kys. En teenagegenørthed breder sig i rummet og minder os om, hvem teaterstykket egentligt henvender sig til: Børn og unge, der er ved at danne identitet og seksualitet.

Samtidig giver intertekstuelle referencer som Inger Christensens digt “Alfabet” og The Cure-hittet “Friday I’m in Love” en kulturel reminder om, hvordan kærlighed spiller en central rolle i kunsten og tydeliggør kontrasten til den aseksuelle Ester.

Ester “springer ud” som aseksuel og aromantisk. Det er bemærkelsesværdigt, at forestillingen låner en formulering, vi normalt forbinder med homoseksualitet eller andre seksuelle minoriteter, fordi det sidestiller hendes oplevelse af aseksualitet.

“Rør mig, rør mig ikke” lykkes som et moderne oplysningsstykke, der udfordrer publikums forståelse af identitet.

Teatret HiLS DiN MOR viser endnu en gang, at LGBTQ+-tematikker ikke blot giver stemme til dem, vi sjældent hører, men også åbner nye arenaer og temaer, som endnu ikke er udforsket i kunsten.

Et kærkoment opgør med de normative og genbrugte fortællinger.

D GREEN BAG

FRA TOPMODEL-BØGER TIL EGET BRAND:

Frederikke Bruland har sin egen definition af slow fashion

Det begyndte som en hobby. I dag syr 27-årige Frederikke ud fra tre værdier: Bæredygtighed, kvalitet og det at skille sig ud.

TEKST: NOAH SØRENSEN & CAMILLE THOMSEN
FOTO: ANDERS MADSEN

I et lille designstudie i Aarhus bliver der brugt mange timer. Sidst på eftermiddagen falder et blødt lys ned på de detaljerede skitser, Frederikke Bruland har liggende på bordet. Det er ikke første gang, hun laver skitser.

Passionen for design kan nemlig spores helt tilbage til barndommen, hvor hun legede med stof og idéer, før hun fandt sin identitet indenfor modebranchen. Hun gik med sit eget syede design i sjette klasse, og hun lavede sin egen konfirmationskjole.

Frederikkes mormor var også designer og havde sin egen butik i Aarhus, hvilket var en stor inspiration og støtte gennem Frederikkes opvækst. Nu udlever hun samme drøm. Og hun har allerede opnået en masse i sin karriere.

Omgivet af tøjstativer – med alt fra jakker og blazere til nederdele, t-shirts og kjoler – fortæller Frederikke om de mønstre, der ikke kun findes i hendes designs, men som også er en del af familien;

Mormoren var designer, moren er indretningsarkitekt, og nu sidder Frederikke selv som slow fashiondesigner.

“De har altid været sådan: ‘Du kan gøre det!’, hver gang jeg er kommet med en eller anden idé,” fortæller hun.

I dag er hun nået langt med at få idéerne ud i virkeligheden. De designs, der hænger på bøjlerne, er nemlig ikke bare designs. De er skræddersyet efter de værdier, der betyder mest for hende som designer.

Det japansk inspirerede

Det naturlige kan ses som et gennemgående tema i Frederikkes designs. Hun er inspireret af den japanske mentalitet, hvor man er i ro og harmoni med naturen.

Adjektiver, man også kan putte på atmosfæren i hendes designstudie, der rammer én som et friskt pust, så snart man træder ind og lader blikket glide hen over tøjrækkerne.

Sort, hvid, grå, lysegrøn og forskellige nuancer af blå. Det er nogle af de første farver, der fanger øjet. Hendes designs får det minimalistiske og kreative til at mødes, hvor simple farver på forskellig vis kombineres med silhuetter og organiske linjer.

Men dette udtryk er ikke det eneste, der karakteriserer japansk design, og som Frederikke er optaget af.

“Man tror det ikke, men den her er faktisk vandafvisende,” siger Frederikke med en taske i hænderne.

“Og indeni har jeg brugt teltstof.”

Sagde du teltstof?

“Ja. Her er resterne fra Smukfest-telte. Så jeg har brugt det der, hvor det lige giver mening.”

Japansk design er præget af enkelthed og en tæt forbindelse til naturen. Med neutrale farver og naturlige materialer skabes harmoniske rum, hvor funktion og æstetik går hånd i hånd, og hvor hver detalje er valgt med omtanke.

Funktionaliteten er noget, hun hele tiden prøver at tænke ind i sine designs. Uanset om det drejer sig om reflekser, ekstra lynlåse eller vind- og vandafvisende materialer.

“Jeg tænker også meget over at gøre tøjet til noget, mange kropstyper kan passe. Jeg sørger for, at det måske rammer tre størrelser. Men heller ikke bredere end det, for så rammer det ingen,” siger hun.

Slow fashion som modbevægelse til fast fashion

Der er ikke nogen klar definition på slow fashion. Men overordnet set handler det om at designe med bæredygtighed, kvalitet og etik i baghovedet.

Frederikke fortæller, at man ofte hører folk, der siger, at slow fashion er industrielt produceret, men med få årlige kollektioner. Her er der henblik på, at

alt skal være gennemdesignet, god kvalitet og måske deadstock-materiale; overskydende, nyproduceret stof, som aldrig er blevet brugt.

Hun arbejder ud fra sin egen definition af slow fashion, selvom hun hverken er enig eller uenig i ovenstående.

Hendes definition har også fokus på bæredygtighed, kvalitet og etik.

Men som andre, med samme forståelse af slow fashion som hende selv, er den uden industriel produktion. Den er håndlavet.

For at dyrke det bæredygtige element har hun tre koncepter i sit brand, BRÚ DESIGNSTUDIO: *Made to order*, *rental* og *limited pieces*.

Ved *made to order* bliver produktionen kun lavet, når nogen bestiller det.

Om *rental* forklarer Frederikke:

“Hvis du vælger et eller andet stand-out, så er chancen, for at du bruger det mange gange på et år, nok ret lille. Så *rental* er for at give et alternativ til det, så tøjet ikke bare ender med at hænge i skabet.”

Det sidste koncept, *limited pieces*, kører i kollektioner, hvor der kun er nogle stykker af hver.

Generelt fokuserer Frederikke på at bruge enten deadstock eller upcycled materiale. Noget af det upcycled materiale, hun har brugt, er for eksempel fra gamle gardiner og denim.

“Der er en grund til, at jeg vælger at upcycle denim. Det er, fordi det er et af de absolut hårdeste materialer for miljøet. Det ville jeg aldrig købe fra ny.”

Men ikke alt er genbrug.

“Ved *made to order* kan der være stof, jeg bestiller fra ny, fordi det er vigtigt, at jeg har et materiale, jeg forstår og ved, kan holde. Og fordi tøjet skal være så tæt på ens som muligt. Men det skal gerne ændre sig,” siger hun.

Her bruger hun 100 procent polyester i stedet.

Hun fortæller, at bæredygtighed indenfor modebranchen er mere kompleks, end man skulle tro. De fleste materialer har nemlig både fordele og ulemper.

Hun nævner, at økologisk bomuld for eksempel kræver meget vand, og derfor mener hun ikke, at bæredygtighed kan køres over én kam. Det handler om konteksten, hvad der er bedst.

“Folk er meget sådan: ét koncept. Så har man en del af bæredygtigheden, men man har ikke begge dele. Jeg prøver at samle tingene, hvor det giver mening. Fordi jeg tror, det er vigtigt ikke bare at tænke ‘jeg gør kun det her.’”

Med kurs mod autenticitet

“70 timer her, 100 timer for den her,” siger Frederikke om tiden, hun brugte på noget af tøjet, der hænger fremme.

“Det er ekstreme eksempler. Men der er virkelig lagt energi og kraft i, at det skal være noget mega fedt og noget standout,” fortæller hun.

Noget af det vigtigste for hende er at lave designs, der skiller sig ud. Noget, man ikke ser andre steder. Og så går hun op i at have et rum, hvor der er plads til, at kreativiteten kan blomstre.

Da Frederikke gik på VIA Design og Business i Herning, fandt hun langsomt sit DNA – som hun udtrykker det.

Mens hun var i praktik, gik det op for hende, hvordan mange designere i modebranchen arbejder på samme måde; Tilgangen til design bundede ikke i den slow down-tankegang, hun kunne lide ved den japanske mentalitet.

“Det blev mere og mere tydeligt, hvordan det handler meget om pris, og det handler meget om hurtigere og bedre. Hvordan kan vi få prisen ned? Så skal vi fjerne en lomme. Det er den nemme løsning for de billige varer,” siger hun.

Hendes tilgang var en helt anden.

“Samtidig er der en masse kopi ude i branchen, hvor mange brands ligner hinanden, fordi man bare låner lidt her og der. Der var ikke så mange, der repræsenterede det her med ‘jeg går ud og gør det superkreativt.’ Det fede – det, jeg faktisk kan som designer,” uddyber hun.

Hun følte, at den mentalitet mange i modebranchen havde, ville være et bispenspænd for hende. Her ville der ikke være lige så meget plads til at være autentisk og skabe noget unikt. Det, hun brænder for at lave.

“Siden da har jeg tænkt ‘det må man sgu da kunne gøre på en eller anden måde.’ Og så startede jeg egentlig bare.”

Vogue, ELLE og Copenhagen Fashion Week

På billedet ved siden af ginen i Frederikkes designstudie ses Brian Keith, som er stylist og kreativ konsulent. Han er iført et af Frederikkes designs, en hvid jakkekjole, som er kommet i Vogue.

Brian Keith havde opdaget Frederikke som designer og lånt jakkekjolen til Copenhagen Fashion Week i 2023.

Her blev den spottet af en kvinde fra Vogue, som tog billeder og endte med at bringe det under titlen: “The best street style from the Copenhagen Fashion Week fall/winter 2023 shows”.

“Det er virkelig stort. Jeg forstår det stadig ikke helt,” smiler Frederikke.

“Jeg har lidt sådan en mission om, at det skal ske igen, for så er det ikke bare en engangsting.”

Derudover kom hun senere med i Elle, og i dag, efter at være flyttet til Aarhus, har hendes designs for en stund været at finde i Refashion Factory. Dem har hun dog for nylig taget ud. Flere af hendes styles findes stadig i butikken Wo Clé.

Fremtiden

Frederikke har et deltidsjob ved siden af sine designs. Om hun på sigt kunne tænke sig at gøre BRÚ til sin eneste levevej, svarer hun:

“Man burde nok sige ja for historiens skyld. Men faktisk nej. Jeg vil gerne have et ekstrajob af den årsag, at jeg tror på, at kreativiteten har mere plads, når man har ro på finanserne.”

Frederikke håber, at hun kan være et inspirerende alternativ til, hvad man ellers finder.

“Noget, hvor folk føler, at der er så meget ekstra værdi i det her, fordi de får oplevelsen; at det er håndlavet. Det er virkelig lavet med kærlighed. Og på mange timer. Og så vil de give det ekstra.”

Efter at have skabt fundamentet for sit brand med designstudie, webshop, Instagram og en række gode erfaringer, har Frederikke fået mere ro på i designerverdenen.

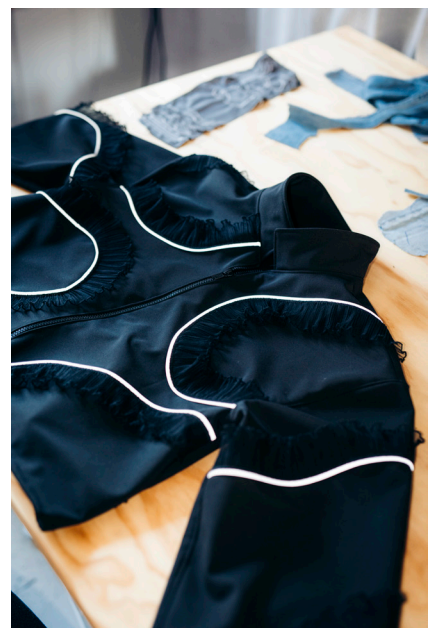
Men ambitionerne er stadig lige så store. På sigt kunne hun godt tænke sig at få en store front-butik sammen med andre designere.

“Så kan man nemmere komme ind og snakke, prøve tøjet på og sådan noget. Vi har et prøverum, men det er lidt sværere at få folk herop,” siger hun.

Derudover ser hun sig selv lave flere *limited* kollektioner som den, hun for nylig lancerede. Hun håber også, at hendes udlejningskoncept kommer mere op i tiden. Andre mål, hun gerne vil indfri, er flere samarbejder og at komme til Fashion Week igen.

Der er sket en del, siden Frederikke sad og tegnede i TopModel-bøger som lille. Men én ting er stadig den samme: Frederikke bliver ved med at skabe.

Med symaskinen og skitserne i hænderne og drømmene og værdierne i hjertet.

ANMELDELSE

På KØN viger Taliban for den ufortalte afghanske historie

TEKST: VIKTOR GAŊNI
PRESSEFOTO: MARIE RAVN

En farvekontrast lyver ikke. En blå, mørk burka og en ildrød, strålende traditionel afghansk kjole.

Den første lukker sig om sig selv. Den anden nærmest åbner sig op og råber sin tilstedeværelse ud gennem sine gyldne, broderede mønstre.

Placeret ved siden af hinanden kan de fortælle en historie om et land præget af Talibans religiøse fanatisme.

Men også om et land med en kultur og historie som få andre. Et land med poesi, med musik. Et land med farver. Afghannernes land, som de selv kalder det, er et sted, vi både kender og ikke kender. Et land, som i hele min egen levetid har krævet vores opmærksomhed.

Men ved vi egentlig, hvem der lever i Afghanistan?

En forbudt verden

Jeg er lige trådt ind på udstillingen "Håb, håndværk og historier: Afghanske kvinder i kunst og handel". Udstillingen sætter fokus på kvinder i Afghanistan og

består af fortællinger om kvinder, som arbejder i især håndværksmæssige fag for de danske socioøkonomiske virksomheder Warfair og Østerland.

Rundt om mig hænger fotojournalist Marie Ravns portrætter af det afghanske samfunds kvinder. Sammen med journalist Birk Sebastian Kotkas' interviews, fortæller de hver sin historie om livet som kvinde i Talibans Afghanistan anno 2025.

Og for lige at give noget kontekst: I Afghanistan nægtes piger over 12 år formel skolegang. Kvinder forbydes at tale i det offentlige rum, og mange må ikke forlade hjemmet uden en mandlig ledsager. Og i 2023 erklærede FN – desværre ikke overraskende – Afghanistan for at være verdens mest kvindeundertrykkende land.

Alligevel står jeg her, midt i lokalet, og fæstner mine øjne på især ét fotografi. Her er enhver nuance af mørk forsvundet. Og tre smilende kvinder har taget mig ind i et farverigt og ellers forbudt rum.

De må ikke høres. De må ikke ses. På Afghanistans universiteter er en bog, skrevet af en kvinde, en forbudt bog.

Men på museet KØN har man lukket døren op til de afghanske kvinders ellers lukkede verden.

Titel: "Håb, håndværk og historier: Afghanske kvinder i kunst og handel"

Hvor: Museet KØN

Udstillingsperiode: 17. september 2025 til 10. januar 2026

Kvindernes fortælling

"En kvindes ansigt er kun hendes mands anliggende," betoner karakteren Rashid i den afghanske forfatter Khaled Hosseinis roman "Under en strålende sol".

Men i portrætterne langs udstillingens vægge tager kvinderne ejerskab over sig selv. Det slår mig derfor også som ganske passende, at de eneste portrætterede Taliban-soldater er henvist til én enkelt mindre ramme i lokalets hjørne.

Her er de en parentes i en sætning, som tilhører den ellers ufortalte historie. Mina, Zarina og Farzanas fortællinger.

For de afghanske kvinder har altid udgjort en politisk kampplads. Men oftest har de været henvist til kampens sidelinje.

Museet KØN udvider med sin lille, men umiskendeligt stærke, udstilling denne kampzone. Det giver plads til Afghanistans kvindelige fortælling.

Og det må du ikke gå glip af.

Dansk Journalistforbunds studenterorganisation på DMJX i Aarhus

Vi er dit sikkerhedsnet og din lokale studenter- og fagforening, som kæmper for at sikre, at du som medlem står stærkest muligt på din uddannelse og under dit praktikforløb.

Hos os kan du ansøge om økonomisk støtte til studieture, bachelorprojekter eller til arrangementer og foreninger.

Som medlem af KaJ kan du få adgang til en række fordele

Pressekort

Fællesskab og netværk

Forsikringer og rabatter

Events og workshops

Som medlem er du også med til at støtte op om resten af DMJXs foreningsliv, som vi er med til at finansiere gennem medlemsbidrag.

Halvdelen af dit DJ-medlemsbidrag går direkte til KaJ.

Bliv medlem af Dansk Journalistforbund

- og støt op om fællesskabet i KaJ →

Det koster kun 77 kr./md.

Jeg fik testet min sæd, så du også tør

Sæd er ikke noget, vi taler om over en øl i fredagsbaren.

*Hos mænd er der en tavshed omkring fertilitet, som om det er noget,
der nok skal fungere.*

*Men jeg kunne ikke længere ignorere den nagende tanke:
Hvad nu, hvis jeg ikke fungerer?*

Foran mig ventede et rum, en kop og et svar.

TEKST: SIMON DAMGAARD

FOTO: CARL RAVNBAK

Jeg træder ind på fertilitetsklinikken og mærker straks mit hjerte banke hurtigere end før.

Klinikkens varme belysning, blandet med de friske blomster, sænker dog mine skuldre en smule.

Jeg er den eneste i rummet foruden de to medarbejdere iført hvide kitler bag skranken.

De henviser mig til en grå stol, hvor jeg skal udfylde nogle dokumenter, der giver dem lov til at analysere min sæd.

I min gennemgang af dokumenterne, hæver jeg blikket og får øje på noget, jeg tror er løgn. Ved døren ind til gør-det-der-skal-gøres-rummene hænger to styks Virtual Reality briller.

Det havde jeg lige godt ikke regnet med. Jeg havde nærmere en karikeret forestilling om DVD'er i dårlig opløsning, som jeg har set det i både Klovn og Klassefesten.

Jeg bliver nu vist ind i det rum, hvor jeg skal lave min prøve. Jeg tager selvfølgelig VR-brillerne i hånden og modtager en gennemsigtig kop med et gult skruelåg.

Jeg lukker døren bag mig og er nu efterladt med mig selv. Først her går det op for mig, hvad jeg egentlig skal i gang med.

Skovturen

Hvordan skal jeg nogensinde få den op at stå i et rum, hvor de hvide kliniske vægge ikke lige frem stønner mig i øret?

Eller, det er faktisk ikke alle væggene, der er hvide. Den væg, hvor TV'et er placeret, har klinikken valgt at tapetsere med et skovmotiv.

Regner de med, at jeg bedre kan præstere, hvis jeg forestiller mig, at jeg er omgivet af grantræer og nysgerrige egern? Det ophidser mig ikke umiddelbart.

Jeg drejer i stedet fokus mod det lille TV, som stod tændt, da jeg trådte ind i rummet. Jeg spærre øjnene op ved synet af "Xvideos" startside.

Jeg leder efter fjernbetjeningen. Under briksen. I vindueskarmen. Bag radiatoren. Jeg kigger alle steder, men den er ikke til at finde.

Har manden før mig ved en fejl taget fjernbetjeningen med ud af rummet?

Jeg går hen til skærmen, og min pegefinger trykker på en video. Til min overraskelse reagerer den – det er en touchskærm. Et øjeblik lettelse erstattes hurtigt af en ny tanke: Jeg håber virkelig, de har husket at spritte den af.

I et sammenkog af overstimuli og præstationsangst, er jeg ved at glemme alt om VR-brillerne. Den oplevelse vil jeg altså ikke undlade mig selv.

Jeg trækker bukserne af og monterer brillerne på hovedet. Jeg trykker på tænd-knappen. Til min store skuffelse bliver jeg mødt af beskeden: NO POWER!

Jeg hænger med snablen.

Jeg har nu tilbragt fem minutter i skoven.

“Du kunne jo bare rejse dig og bytte dem,” hvisker min indre fornuft.

Og så hvad? Gå ud i receptionen, rød i hovedet, uden koppen, uden noget, og indrømme, at jeg virkelig gerne vil prøve de der VR-briller? Ellers tak!

Jeg vælger en video. Jeg spoler frem i videoen. Der sker ikke det helt store. Jeg vælger en ny video og spoler lidt frem igen. Der sker ikke det helt store.

Det er et mærkeligt ritual. Min krop skal præstere, og det er jeg tydeligt bevidst om. Jeg har svært ved at slippe tanken om, at de venter på mig ude i receptionen.

Idet jeg trykker ind på den tredje video, bliver jeg nervøs for, hvor meget data, de allerede har logget om mine præferencer. Jeg beslutter mig for, at denne video også bliver den sidste.

Som jeg er ved at opnå klimaks, har koppen stadig låg på. “For fanden, jeg har jo glemt låget!”

Jeg skruer hastigt låget af og rammer heldigvis alt i koppen.

Jeg tillader mig selv at være en smule stolt.

Ikke blot stolt over præcisionen, men over at jeg faktisk tager ansvar. Jeg tager et personligt ansvar for min fremtid. Jeg vil undersøge min fertilitet.

For det er jo det, det handler om. Ansvar. Det er så let at skubbe det væk og sige, at det nok skal gå, eller at det er noget, man kan bekymre sig om senere.

Jeg skriver mit cpr-nummer på koppen og går ud i receptionen igen. Der sidder nu to mænd og venter i loungemøblerne.

Alle ved, hvad der lige er foregået inde i skoven. Det er, som om vi deler en hemmelighed, vi ikke må sige højt.

Jeg henvender mig ved skranken og afleverer koppen.

“Du får svar i morgen,” siger de.

Da jeg cykler hjem, rammer realiteten mig for fuld kraft.

Inde på fertilitetsklinikken sidder de lige nu og analyserer min prøve, og jeg kan ikke lade være med at forestille mig laboranterne kigge på hinanden og sige: “Puha, Lone, det ser ikke for godt ud.”

Det er en tanke, der får det til at løbe koldt ned ad ryggen på mig. For hvad nu, hvis svaret er dårligt – altså rigtig dårligt? Hvad nu, hvis jeg ikke kan få børn?

“Lad være med at spørge, hvad samfundet kan gøre for din sæd. Spørg, hvad du selv kan gøre for din sæd.”

Tabu

Jeg har aldrig snakket med min far eller mine venner om sædkvalitet.

For at forstå hvorfor, ringer jeg til Peter Humaidan, prisvindende fertilitetsprofessor og forfatter til bogen “Supersæd”.

Humaidan peger på, at mænds sædkvalitet, og det at kunne forplante sig, i høj grad bliver forbundet med maskulinitet. Det er dermed et svaghedstegn og mangel på maskulinitet, hvis man skyder med løst krudt.

Humaidan mener også, at der er en stor forskel på mænd og kvinders tilgang til emnet fertilitet. Kvinder er bedre til at tale åbent om fertilitetsproblemer, mens mændene går i tavshed.

“Hvis man sammenligner sæd og æg, så forbinder vi æg med noget positivt som eksempelvis påskeæg, hvorimod sæd er skamfuldt, fordi det er forbundet med sex og masturbation,” siger Humaidan.

Jeg spørger fertilitetsprofessoren, hvor slemt det egentlig står til? Humaidan fortæller, at op mod hver tredje danske mand har nedsat sædkvalitet. Det viser en stor undersøgelse, lavet af Rigshospitalet. Yderligere har der været en halvering af mænds sædkoncentration de seneste 40 år.

Med disse oplysninger in mente, bliver jeg alt andet end håbefuld for det svar, der venter mig.

“Er der noget, man kan gøre for at forbedre sin sædkvalitet?” spørger jeg.

“Drop rygning og snus. Skær ned på alkohol, koffein og fastfood, og dyrk noget motion.” Så enkelt kan det siges fra Humaidan.

“Jamen, Peter, for dølen, det er jo alt det sjove, jeg skal undvære,” tænker jeg for mig selv.

Han fortæller, at snus påvirker sædkoncentrationen med 25 procent. Jeg kigger med uro tilbage på de seneste måneder med lidt for meget alkohol og en lille trang til en cigaret eller et stykke snus.

“Lad være med at spørge, hvad samfundet kan gøre for din sæd. Spørg, hvad du selv kan gøre for din sæd,” siger Humaidan i bedste JFK-stil.

Hej Far...

Jeg valgte nogle dage før klinikbesøget at bryde tabuet og fortælle mine venner, at jeg skulle have testet min sæd.

“Fuck, hvor noia,” sagde min ene ven.

“Hvorfor?” spurgte den anden og rynkede på brynene.

Jeg forstår egentlig godt rynkerne hos min ven, for jeg ville sandsynligvis have reageret på samme måde.

Han spurgte, om jeg egentlig havde forstået, hvad jeg begav mig ud i? “Du kan jo risikere at få at vide, at du ikke kan få børn,” sagde han.

Jeg havde ikke et krystalklart svar til ham. Jeg sagde noget i stil med, at jeg gerne ville finde ud af det i en ung alder, så jeg måske kunne ændre noget i min livsstil for at øge kvaliteten.

Jeg tøvede med at fortælle det til min far, fordi det jo aldrig er noget, vi har snakket om. Jeg var bekymret for hans reaktion og en akavet far/søn-stilhed.

Jeg endte med at ringe til ham og kunne, gennem røret, fornemme de samme rynker i panden som hos min ven. Han synes dog, det var sejt af mig og fortalte, hvordan hans generation aldrig snakkede om sådan et emne. Jeg mærkede en åbenhed hos ham, og han så værdien i at snakke om det.

“Normerne flytter sig heldigvis i takt med generationerne,” sagde han.

Jeg kommer til at tænke på det Humaidan fortalte mig, før han lagde på:

“Ved at tale åbent om det, nedbryder vi tabuet om mænds sædkvalitet.”

Svaret

Næste dag åbner jeg computeren og kan se, at der er tikket en mail ind fra fertilitetsklinikken. Pulsens stiger, og mine kolde fingre trykker på svaret.

“Vi har analyseret din sædprøve, og i denne mail finder du en vedhæftet fil med dit analysesvar,” skriver de.

Jeg klikker på filen, og et hav af tal dukker op. Jeg leder med lys og lygte efter en tommel op, en glad smiley eller en besked med fed skrift: **“Du er far-materiale.”**

Men så let skal det åbenbart ikke være. Jeg prøver at forstå tallene, men jeg føler mig som en talblind, der arbejder på Wall Street.

Jeg bliver nødt til at ringe til fertilitetsklinikken for at bede dem give mig en forklaring og et reelt svar.

Damen i røret fortæller mig, at man måler sædceller i fire kategorier: A-, B-, C- og D-celler. A er de bedste, fordi de svømmer hurtigst og mest direkte.

I rapporten er mine tal sammenlignet med WHO's mindsteværdier. Hun forklarer, hvad de forskellige tal betyder, men jeg vil bare have hende til at sige noget, jeg kan forstå!

Efter små ti minutters samtale slutter hun af med at sige: “Du har en rigtig fin sædkvalitet.”

Det var lige de ord, jeg havde håbet at høre. En ro indfinder sig øjeblikkeligt i min krop. Den frygt, som det sidste døgn har ophobet sig i form af skræntanker, forsvinder.

Jeg lægger røret på og ånder lettet op.

Min roomie træder ud fra sit værelse og ind i stuen, kigger lidt tøvende på mig og spørger, hvordan det gik. Jeg svarer med et smil og stikker ham en highfive. Lettelsen er stor hos os begge, men vigtigst af alt har jeg lært, at sædkvalitet ikke behøver være noget hemmeligt eller skamfuldt.

Rummet, koppen og svaret er nu fortid, men foran mig ligger stadig et ansvar for at passe på mig selv og min krop.

Jeg tror og håber, at vi mænd kan begynde at tale åbent om sædkvalitet – måske over en øl i fredagsbaren.

TEKST: MARTHA BACK &
VICTORIA HESTEHAUGE
FOTO: MIKKEL ODD HØJGAARD

Under huden

Tatovøren Andreas Rahbek udstiller sin kunst i et kropsligt galleri, hvor lærredet er hud, og penslen en nål. Her er hver tatovering et originalværk, der lever som et modstykke til en digital copy-paste-kultur.

Maskinen sender sin beroligende brummen ud i rummet. Betonvæggene er dækket af store firkantede spejle, der reflekterer ben og arme dækket af mønstre.

Sorte handsker, sorte gulve og sort blæk. Studiet, med sine rå materialer, kunne næsten forveksles med et rumskib. Eller en klub i Berlin.

Et levende lærred

Første gang nålen ramte hans hud, var Andreas Rahbek lige fyldt 18 år og stadig elitegymnast. I dag, ti år senere, nu med cirka 80 tatoveringer på kroppen, sidder han selv bag maskinen.

Sammenlignet med sine kollegaer, har Andreas fulgt en anderledes vej ind i faget.

I stedet for at have tegnet siden han kunne holde en blyant, fandt interessen ham først som 24-årig på en fynsk gymnastikhøjskole. Her tændte en kammerat en gnist i hans hænder, der senere udviklede sig til et bål af nyfunden passion.

Selvom fascinationen af tatoveringer altid har været der – noget han tilskriver sin opvækst med rock som soundtrack – opdagede Andreas en ny side af sig selv.

I sin vante verden, domineret af et højt aktivitetsniveau, blev bevægelsen samlet i hænderne, men udført med sammen perfektionistiske tilgang, som engang havde båret ham gennem spring og saltoer.

Efter to års intensiv træning med at tegne fik han en læreplads og begyndte sin professionelle karriere som tatovør. For Andreas rækker ambitionerne langt ud over blot at tatovere.

“En af de første ting, jeg sagde til mig selv, da jeg begyndte at tatovere, var: ‘Hvis jeg skal gøre det her, så skal jeg gøre det ordentligt.’”

Det vilde vesten

Det er svært for Andreas at definere branchen, der i al sin mangfoldighed mest minder ham om det vilde vesten.

På tatovør-prærien skelner han imellem kunstnere og håndværkere.

Kunstnerne, tattoo-artists, laver egne designs, mens håndværkerne, tattooists, dyrker håndværket mere end motivet i sig selv.

Og selvom der ikke findes rigtigt eller forkert i den 28-åriges øjne, er der ingen tvivl om, hvilken lejr han selv befinder sig i.

Som kunster vil Andreas Rahbek meget mere end bare at “kværne linjer i folks hud,” fortæller han med et glimt i øjet.

Hvert design laves kun én gang, og når kunder kommer med drømme om en copy-paste tatovering fra Pinterest, omdirigerer han dem høfligt til den nærmeste drop-in tatovørbiks.

“Man kan sammenligne det med et maleri. Der findes kun én original og utallige kopier. Jeg laver kun originaler.”

Men det er ikke en kompromisløs proces. For i sidste ende er det kunden, der går hjem med værket. Graveret i huden som et evigt mindesmærke om timerne i tatovørstolen.

På trods af, at Andreas knuger sin kunstneriske integritet til sig, bliver resultatet et samarbejde mellem hans egen fantasi og kundens ønsker.

Et permanent aftryk

Andreas kalder de første tatoveringer, han fik for “noget crap.” Nu har han dedikeret sin egen nål til at skabe værker med dybere betydning – både for sig selv og sine kunder, som valfarter fra hele kloden for at få hans unikke præg på huden. Selv rejser Andreas også verden rundt for at få tatoveringer, opleve forskellige stilarter og samle inspiration til sit eget udtryk.

“De tykke linjer kommer fra Italien, den surrealistiske del kommer fra Polen, og den vintage vibe kommer fra New York. Det har jeg givet mit eget spin, og nu er det mig.”

Rejsernes indtryk, kombineret med Andreas’ kompromisløse dedikation til kunsten, har resulteret i hans egen unikke stil. For Andreas er det at skille sig ud ikke kun en drivkraft, det er også en nødvendighed.

Blikket er alvorligt og urokkeligt, når han siger:

“Jeg vil efterlade et mærke i branchen. Jeg vil have, at folk kan genkende mine ting. Hvis jeg nogensinde ender i håndværksafdelingen og ikke længere er kunstner, så stopper jeg.”

Modstandsdygtige mønstre

Andreas’ unika står som et anker i et stormfuldt hav. Tempoet er højt, når online-trends skyller over verden og truer med at drukne al originalitet i små hjerter, fine-line og patchwork.

Hans surrealistiske stilart skaber kø i ventelokalet for nu, men bekymringer om, hvordan virkeligheden ser ud om bare et år, lurar i baghovedet.

“Branchen kører så hurtigt. Om et år kan du være ude.”

Som i mange andre brancher har kunstig intelligens også gjort sit indtog blandt tatovører, og Andreas Rahbek er ikke blind for både dets kvaliteter og skyggesider for det kunstneriske erhverv:

“Jeg ville føle mig dum, hvis ikke jeg hopper med på bølgen og bruger det. Hvis jeg kan lave et bedre resultat, fordi jeg har skrevet til en computer: ‘Hey, lav en blæksprutte, der holder en paraply,’ så gør jeg det.”

Kropskunstens fremtid er uvis, men én ting er sikkert: Andreas Rahbek vil altid være sin egen.

“Man er vel altid klar på at tilpasse sig. Men det bliver stadig mig med min hjerne.”

“Jeg vil efterlade et mærke i branchen. Jeg vil have, at folk kan genkende mine ting. Hvis jeg nogensinde ender i håndværksafdelingen og ikke længere er kunstner, så stopper jeg.”

café oskar

TEKST: MAX FRANDSEN
& MARCUS BLADT HANSEN
FOTO: ROSELLE KNAUS

Kaffe og Che: På Latinerkvarterets røde hjørne serveres der klassekamp

Cykler suser forbi, de smarte unge går mod Graven, og bistroerne bugner. Men her i Mejlgade holder også Aarhus' afdeling af Kommunistisk Parti til.

Et parti, der lige nu står over for et generationsskifte, hvor nye aldersgrupper må tage over, hvis ikke det skal ende som et levn fra den massepolitiske æra.

Man er ikke i tvivl om, at man befinder sig i Latinerkvarteret, når man står i kælderen hos Café Oskar på hjørnet af Mejlgade og Nørreport. Eller blot "Det Røde Hjørne", som Birthe Ahrendt, formand for Kommunistisk Parti i Aarhus, kalder det.

For at komme herved må vi sno os ad en rustik og halvkrakeleret vindeltrappe. Knirkende trin og slidte vægge røber en livstid af brug. Her lugter en anelse jordslået, som der nu engang gør i kældre, og så hører man det tydeligt på rørene, når der skylles ud i toilettet ovenpå.

Væggene i kælderrummet er prydet af gulv-til-loft-malerier. De består blandt andet af illustrationer fra en ny udgave af Det Kommunistiske Manifest. I baglokalet til kælderen, blandt arkiverede dokumenter, skuer et portræt af Oskar Hansen – navngiver til caféen og fader til dansk kommunismes uofficielle hymne: "Når jeg ser et rødt flag smælde".

I en kælder rød som revolutionen

Stole og borde er strøet sporadisk rundt i kælderlokalet. Her er spredt en bred vifte af hængemapper, der indeholder samtlige udgaver af Kommunistisk Partis avis, Arbejderen, fra 1983 til 2019. Birthe bladrer nostalgisk gennem et gammelt eksemplar, mens hun fortæller, at de er i gang med at flytte arkivet. Så bliver det ikke foræret af sølvfisk.

På et af bordene ligger et banner, der afslører, hvor vi befinder os. Banneret er præget af teksten "Vores By, Vores Kommune", og i bunden har afsender signeret "Kommunistisk Parti".

“

Og jeg rejser mig trodsigt i vrimlen, mens det kogler af kraft i mit mod, thi det flag, der nu smældende når himlen, er jo rødt som mit brusende blod.

– Når jeg ser et rødt flag smælde, Oskar Hansen

"Kan I genkende det?" spørger Brian med et glimt i øjet og peger på et symbol midt på banneret. Han er medlem af Kommunistisk Parti og et vigtigt led i den daglige drift af Café Oskar.

"Nej, det er de for unge til," svarer Birthe med et grin. Brian forklarer, at symbolet blev brugt ved OL i Moskva i 1980, og at han har taget sig den frihed at tilføje hammer og segl til illustrationen.

Og det er ikke så sært, at det netop bliver produceret her.

For Café Oskar fungerer som Kommunistisk Partis lokalafdeling for Midtjylland, og de to foretagender er derfor så godt som uadskillelige.

Et fristed for venstrefløjen

Når man kommer ind ad hoveddøren ovenpå, kunne caféen ellers godt ligne en almindelig Mejlgade-café med kaffedrikkende stamgæster, der sludrer om stort og småt.

Hvis man altså ser bort fra det enorme Che Guevara-portræt bag bardisken, som man næsten kan høre give en passioneret tale om proletariatets undertrykkelse.

Rundt omkring baren står små fire-mands-borde pladsøkonomisk klinet op ad væggene – som for at skabe lidt rum i rummet. Ved et af bordene sidder tre ældre herrer og snakker over en flaskeøl. Ved et andet sidder en ung kvinde og laver lektier på sin computer. De virker alle forholdsvis uberørte over det bagtæppe, der adskiller Café Oskar fra de andre caféer i Mejlgade.

For væggene er dækket af kommunistiske samleobjekter, der gør caféen ganske særlig. Tag bare det førnævnte Che Guevara-portræt eller det fuldstørrelses Palæstina-flag, man møder, når man træder ind. Lad så øjnene falde på den kæmpemæssige bogreol med både ny og gammel rød litteratur. Eller bemærk de små detaljer, som den lille Karl Marx buste på bardisken.

Hensigten er at skabe et tilholdssted, hvor enhver kan komme og slå sig ned – men med det klare forbehold, at dagsordenen er politisk.

"Det er alle mulige, der kommer ind. Vi har som målsætning at være et samlingssted for venstrefløjen i Aarhus. Men alle folk er velkomne," konstaterer Birthe Ahrendt.

Kommunistisk, konsekvent

Kort efter tilføjer hun, at caféen uden for åbningstiden er en arbejdsplads, hvor partiet holder møder og varetager den daglige drift. Faktisk har Birthe selv ageret redaktør for Arbejderen fra baglokalet, indtil hun stoppede i 2019.

I det hele taget har 69-årige Birthe dedikeret en bemærkelsesværdig del af sin tilværelse til at udbrede den kommunistiske sag. I 1979 meldte hun sig ind i det daværende Dansk Kommunistparti/Marxister-Leninister, der senere fusionerede med Kommunistisk Samling og blev til Kommunistisk Parti.

“Min karriere er meget typisk for min generation. Mange af mine partikammerater er også blevet aktive som meget unge i 70’erne og har så holdt ved,” fortæller hun.

En tabt generation

Birthe er pensioneret, og hun er ikke den eneste garvede i Café Oskar-teamet. Den dag, vi besøger caféen, er alle fire tilstedeværende fra teamet enten pensionister eller førtidspensionister. Generelt er klientellet, både på caféen og i partiet, præget af det ældre segment.

Overvægten af ældre medlemmer, der har været med siden 70’erne, er iøjnefaldende. Birthe påpeger, at man på venstrefløjen taler om en tabt generation, som Kommunistisk Parti mistede:

“Det har været svært i nogle år. Vi taler ofte om, at vi mangler en generation. Folk i 30’erne og 40’erne. Det er generationen fra 65 år og op, der har bygget partiet, og nu står vi overfor et generationsskifte. Det arbejder vi meget med i partiet.”

Nu er det op til Kommunistisk Parti og Café Oskar at hjælpe generationsskiftet på vej. På caféen arbejder man konkret med arrangementer og oplæg. Her forsøger man at favne et varieret publikum både aldersmæssigt og politisk – ihvertfald indenfor venstrefløjens linjer.

“Arrangementerne skal ramme bredt. Det, der kendetegner dem, er, at vi mødes omkring det, som er emnet. Det er dog sjældent, at vi inviterer folk, som vi er dybt uenige med,” fortæller Birthe Ahrendt.

Generationsskifte eller ej lever Kommunistisk Parti stadig videre og stiller op til kommunalvalget i Aarhus i november. Og i hjørnet af det lille kælderlokale ser portrættet af Oskar Hansen stadig et rødt flag smælde.

KOM TIL RELEASE PÅ HEADQUARTERS

Vi fejrer vores release på HeadQuarters den 23. oktober.

Aftenen starter kl. 19:30 med quiz og hygge for alle. Senere på aftenen spiller DJ'en op til dans, sjov og fest til langt ud på natten.

Så tag din studiegruppe, eksamensmakker og alle dine andre venner under armen – og fest med os!

Hvor? HeadQuarters, Valdemarsgade 1

Hvornår? 23. oktober, kl. 19:30

Vi glæder os til at se dig!

Tendensredaktionen

Shotsbillet til dig fra os

BLIV GRATIS
STUDIEMEDLEM
AF A-KASSEN

MELD DIG IND NU

ajks.dk/TRYGHED

VI KENDER DIT **FAG** OG
FORSTÅR DIT **JOB** DU SKABER
DIN **KARRIERE** OG VI
GIVER DIG **TRYGHED**

A-kassen for kommunikation,
medier og kreativitet

ajks⁷

HVEM BOR HVOR? TAG MED TENDENS PÅ EN FORDOMSFULD BYVANDRING I AARHUS

Har alle, der drikker flaskeøl i Graven, en ørering?
Og kommer alle i Ceresbyen fra Herning?

TEKST: MATHIAS KYED FOLSTED & KRISTINE VINGAARD OLESEN

FOTO: EMMA BRINK LAURSEN

ILLUSTRATION: SARA KAARE

Vores tur starter på Frederiksbjerg, hvor eftermiddagssolen hænger lavt over karréerne og septembervinden puster til de nyorange blade på Ingerslevs Boulevard. Ladcykler og barnevogne krydser i høj hast hinanden, og menneskerne pibler frem i gaderne.

Trækkende på en ladcykel og med hunden Mimi ved deres side møder vi Emil Konch og Ann-Sofie Grube.

Hvad kan I godt lide ved Frederiksbjerg?

Emil Konch, 26 år, Frederiksbjerg, kunstner.

“De gamle bygninger er meget charmerende. Og det er lækkert med Tangkrogen lige dernede og Ingerslevs Boulevard. Det er bare et fucking flot sted.”

På hjørnet ved Montanagade og Odensegade møder vi fire slingrende, høje gutter: Villads Møller, Nikolaj Jacobsen, Malthe Kronborg og Søren Møller.

Hvad tror I, andre har af fordomme om Frederiksbjerg?

Gutterne fra Frederiksbjerg

“At vi godt kan lide at sidde på Nabo Kiosk og spille smarte – vise, at vi har styr på det. Der er måske noget med at vise sig lidt frem.”

Sagt om folk fra Frederiksbjerg

Karen Spørendonk, 22 år, Ceresbyen, læser til socialrådgiver.

“De spiser BMO søndag morgen nede på Hjørnet!”

Madaline Carter, 32 år, Manchester, forsker.

“Frederiksbjerg er vanilla.”

Asbjørn Vødder, 21 år, Aarhus C, læser litteraturhistorie.

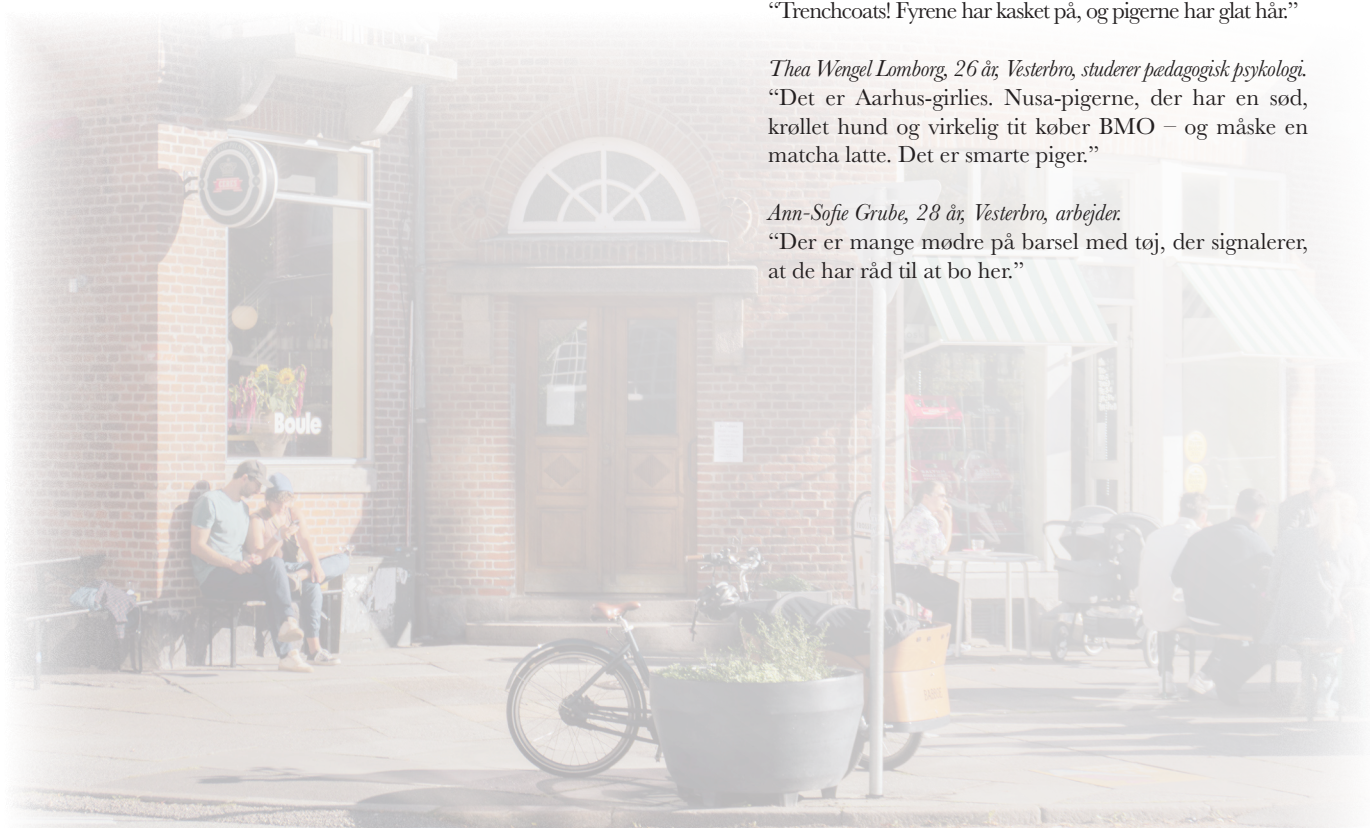
“Trenchcoats! Fyrene har kasket på, og pigerne har glat hår.”

Thea Wengel Lomborg, 26 år, Vesterbro, studerer pædagogisk psykologi.

“Det er Aarhus-girlies. Nusa-pigerne, der har en sød, krøllet hund og virkelig tit køber BMO – og måske en matcha latte. Det er smarte piger.”

Ann-Sofie Grube, 28 år, Vesterbro, arbejder.

“Der er mange mødre på barsel med tøj, der signalerer, at de har råd til at bo her.”

Ceresbyens arealer står tomme hen, da vi prøver at finde en lokal beboer. Kvarteret kan virke som en betonjungle. Men langs Aarhus Å strækker Cereshaven sig – kvarterets grønne åndehul. Her er liv.

Thomas Boelt kommer hjemmefra spadsere gennem parken med to kollegaer.

Hvad kan du godt lide ved Ceresbyen?

Thomas Boelt, 30 år, Ceresbyen, programmør.

“Jeg har boet her i snart fire år og er meget glad for det. Lokationen er fed, og der er masser af liv. Jeg er selv fra Nordjylland, så det er fedt at være et sted, hvor der sker noget.”

Karen Spoorendonk, 22 år, Ceresbyen, læser til socialrådgiver.

“Jeg faldt for nybyg og det centrale. Det er tæt på studielivet og Brabrandstien, og det er dejligt, når man skal løbe.”

Hvad tror I, andre har af fordomme om Ceresbyen?

Thomas Boelt, 30 år, Ceresbyen, programmør.

“At der er mange unge, der bor her. Nok også, at der er en del larm. Folk er glade for at drikke nogle øl efter arbejde eller skole.”

Sagt om folk fra Ceresbyen

Gutterne fra Frederikshjerg

“De er fra Herning eller Skjern og går på VIA. De kan godt lide at sidde nede på Willi's. Og fuck de er vilde med Heidis og Guldhornene!”

Emil Konch, 26 år, Frederikshjerg, kunstner.

“Folk fra Vestjylland, Silkeborg og Herning.”

Ida Bang, 23 år, Latinerkvarteret, journaliststuderende.

“Mit indtryk er, at Ceresbyens beboere ofte er tilflyttere til Aarhus. De kender ikke så godt til byen og kunne ikke lige finde andet. Måske en BSS-type.”

Thea Wengel Lomborg, 26 år, Vesterbro, studerer pædagogisk psykologi.

“Det er alle dem, der tror, Ceresbyen er det fedeste sted, man kan flytte til. Indtil de finder ud af, at der er fest i opgangene hver weekend. De bor der i et år cirka.”

Ann-Sofie Grube, 28 år, Vesterbro, arbejder.

“De går ofte i træningsbukser og de helt bløde Nike klipklapper. Det er gym bros.”

Nu går turen videre til Latinerkvarterets pulserende hjerte: Graven. Cigaretrøg og stemmer i mange frekvenser fylder luften ved de menneskefyldte caféborde. Overfor Le Coq på Hipsterhøjens græs solbader folk i de sidste eftermiddagsstråler. Der er fadøl, kaffe og hjemmerul på menuen.

På højens betonkant sidder de tre venner Noah Beck, Sissel Stjerna Johansen og Ida Bang. To af dem har adresse her i latinerkvarteret.

Hvad tror I, andre har af fordomme om Latinerkvarteret?

Ida Bang, 23 år, Latinerkvarteret, journaliststuderende.

“Latinerkvarteret er der, hvor dem, der er lidt mere edgy og flippede, hænger ud. Nogen, der bare godt kan lide en flaskeøl.”

Vi støder også ind i flere, der ikke bor her, men hænger ud i kvarteret mere end hyppigt.

Asbjørn Vodder og Cathrine Holm sidder og hygger på græsset – begge med en kaffekop fra Le Coq i hånden.

Cathrine Holm, 22, Risskov, går på Skrivekunstskolen.

“Mændene har overskæg, går i baggy jeans, vintage bæltter, har øreringe, piercinger, Doc Martens og måske en kasket. Så har de et mod cut eller en mullet – alt hvad, der kan få en pige til at tro, de er feminister.”

Asbjørn Vodder, 21 år, Aarhus C, læser litteraturhistorie.

“Pigerne kan godt rocke nogle baggy jeans med en nederdel over, en vintage læderjakke, der sidder lidt tigt, og pandehåret er et must!”

Sagt om folk fra Latinerkvarteret

Ann-Sofie Grube, 28 år, Vesterbro, arbejder

“Det er meget bevidste outfits. Der bliver fandme lavet nogle fashion statements. Vi har selv været skyldige i det, da vi var yngre.”

Emil Konch, 26 år, Frederiksbjerg, kunstner.

“Lidt en rockstar-vibe, læderjakke, fedtet hår, og de ryger nogle smøger. Graven er bare en catwalk. Når folk begynder at steppe hen til Le Coq, så begynder de at trække kindbenene ind: ‘Nu bliver jeg set af 300 mennesker.’”

Cathrine Burek, 25 år, Frederiksbjerg, læser socialpædagogik.

“En ung kvinde i en god læderjakke, nogle støvler eller trompetbukser. De har de gamle høretelefoner med ledning i, håret i en løs knold og store hoops. Mændene har sikkert ørering.”

Vi slutter vores byvandring af på Aarhus Ø. Ved Bassin 7 er stemningen travl, men med tid til et glas vin. Blæsten farer rundt blandt bygningerne, og bølgerne skulper ind på badebroerne ved Jette Tikjøbs Plads.

Langs vandet går Sebastian Brinch og Madaline Carter. Vinden river i deres hår.

Hvad kan I godt lide ved Øen?

Sebastian Brinch, 30 år, Aarhus Ø, læge.

“Jeg nyder meget at være omkring havet. Jeg kan godt lide at løbe herude og at tage en dukkert. Jeg vinterbader ret meget, og så er der også padel herude. De har lavet det meget lækkert her med spisesteder og barer.”

Hvad tror I, andre har af fordomme om Aarhus Ø?

Sebastian Brinch, 30 år, Aarhus Ø, læge.

“Man har måske en forestilling om, at det er lidt finere folk. Det er folk, der er lidt mere velhavende. Det er selvfølgelig også lidt dyrere at bo herude.”

Sagt om folk fra om Aarhus Ø

Cathrine Holm, 22, Risskov, går på Skrivekunstskolen.

“De er ikke så flippede, men mere højreorienterede. Lidt alpha male og glade for økonomi. De er sådan nogle mænd, der går op i deres udseende, men på en mere maskulin måde end med øreringe og smykker. Lad os kalde dem finance bros. Men de er også meget søde!”

Karen Spoorendonk, 22 år, Ceresbyen, læser til socialrådgiver.

“Det er dyrt at bo derude. Det er en ny bydel, og folk er oppe i tyverne, par eller familier.”

Ann-Sofie Grube, 28 år, Vesterbro, arbejder

“Aarhus Ø er samme type som Ceresbyen. Det er dem, jeg vil kalde KF”ere – kulturfatige.”

På vores byvandring mødte vi mange fordomme, både dem om folks egne kvarterer og fortællingerne om de andre. Fordomme er forsimplede, og stereotyper er karikerede. Alligevel bliver vi ved med at lægge mærke til mønstrene hos hinanden uden at udforske nuancerne. Men hvorfor egentlig? Det spurgte vi aarhusianerne om til sidst.

Karen Spoorendonk, 22 år, Ceresbyen, læser til socialrådgiver.

“Man har altid en lille fordom om folk, og vi har lyst til at putte folk i kasser i forhold til, hvor de kommer fra. Der er et dem og et os.”

Ida Bang, 23 år, Latinerkvarteret, journaliststuderende.

“Jeg tror nogle gange, at man også sætter sig selv lidt i en boks. Og så har man måske nogle fordomme om de bokse, man ikke selv identificerer sig med. Når man tager i byen i Aarhus, så ved man godt, hvor man skal tage hen for at finde dem, der minder om en selv.”

Cathrine Burek, 25 år, Frederiksbjerg, læser socialpædagogik.

“Det er en måde at forstå verden på. Vi sætter hinanden i kasser.”

Thomas Boelt, 30 år, Ceresbyen, programmør.

“Hvis man ikke kender folk så godt, så er det nemt at bygge fordomme om, hvem man tror, de er. Det er nemt at tænke, at man er bedre end nogen, bare fordi man er fra en anden bydel. Meget af det kommer nok fra uvidenhed.”

TEKST: MATHIAS KEARNEY & KAJA DRUDE DROJDAL

FOTO: LAURA JUUL PALLESEN

ILLUSTRATION: KAJA DRUDE DROJDAL

A close-up portrait of a man with short, light brown hair, blue eyes, and a light beard. He is wearing a maroon t-shirt and a small hoop earring in his left ear. The background is a warm, yellowish-gold wall.

PÅ TVÆRS AF GENERATIONER

Lasse Juul Christensen studerer medicin – ligesom sin mor, morfar og oldefar før ham. Men for Lasse har det ikke altid ligget i kortene, at han skulle blive en del af familiemønstret.

Morgenlyset pryder klitterne i Nordjylland en sommerdag i 2020. På de små sommerhusveje i Tversted er luften lun, og hybenroserne springer ud. Bag fyrretræerne ligger det sommerhus, hvor dengang 22-årige Lasse Juul Christensen har slået sig ned et par dage med sine studiekammerater.

Foran TV'et i dagligstuen er mormor og morfar i gang med deres faste morgengymnastik.

Trofast følger de et slidt VHS-bånd fra 70'erne. Uden tanke for tidens mange fitnesskæder og løbeklubber, men med en simpel forkærlighed for at passe på egen krop og velvære.

Gymnastikinstruktørens stemme brager ud fra de skrattende højtalere og bryder den stilhed, som de tre medicinstuderende ellers har længtes efter i eksamensperioden.

Lasse er taget dertil med sine studiekammerater, Matias og Clara, for at få ro og fordybelse, før den berygtede anatomieksamen, der venter lige om hjørnet. Men i sommerhuset er der mere end stilhed og strækøvelser at hente.

Lasses morfar er børnelæge, hvilket ikke er helt dumt at have ved hånden, når man skal øve alle de specifikke håndrodsknogler.

“Vi gennemgik håndrodsknogler, og der er jo en hel masse – det er supersvært. Så for sjov spurgte jeg min morfar, om han kunne huske noget, og det var helt vildt, at han kunne huske dem efter så mange år,” fortæller Lasse.

Fire generationer af læger

I Lasses familie går lægegerningen i arv.

Oldefaren var børnelæge. Morfaren fulgte samme vej og var blandt de første læger, der behandlede nyfødte i Danmark. Og moren, Ulla, har også gjort lægegerningen til sin hverdag. Nu er Lasse selv godt på vej gennem medicinstudiet som fjerde generation i rækken.

Men selvom de medicinske samtaler ofte fyldte i sommerhuset, var det ikke familiens lægetradition, der først og fremmest formede hans eget valg om at studere medicin.

“Jeg har jo aldrig kendt min oldefar. Og ærligt talt, så tror jeg mest, at jeg ikke rigtig vidste noget om min morfars arbejdsliv, før jeg selv startede på studiet,” fortæller Lasse.

Netop derfor var det heller ikke familiehistorien, der trak ham mod medicinen. Faktisk var det noget helt andet, som Lasse var tiltrukket af.

Drengedrømmen om verdensrummet

Lasse trækker vejret dybt ind, som tager han tilløb til den næste sætning.

“

I virkeligheden... I virkeligheden ville jeg helst være astronaut.

Lasse vidste allerede tidligt i gymnasiet, at han gerne ville lave noget naturvidenskabeligt. Han havde kemi, matematik og biologi. Menneskekroppen fascinerede ham. Men verdensrummet tiltrak ham også.

Lasse beskriver, hvordan astronautdrømmen startede i folkeskolen med et computerspil, hvor man bygger rumfartsprogrammer, og at den fik endnu et skub af et møde i gymnasiet med astronaut Andreas Mogensen.

Men selvom han kalder fremtiden som astronaut for en drengedøm, har hans uddannelsesforløb alligevel kredset om rummet.

I gymnasiet handlede hans SRP om satellitopsendelser. På medicinstudiet havde han et projekt om livsbetingelser på Mars. Og hans bachelorprojektet handlede om menneskekroppens reaktion på at være i rummet.

Men i sidste ende er valget faldet på medicin.

En øl og en notesblok

Lasse husker præcis, hvordan han kom frem til det.

“Jeg kan huske, at jeg var ude at få en øl med mine venner. Og så havde jeg lavet en tabel med nogle forskellige studier, der stod i rækker og kolonner, hvor jeg vurderede dem ud fra forskellige parametre.”

Uddannelserne på notesblokken blev “rated” ud fra adgangskrav, fagligt indhold, sociale vilkår, løn og arbejdsløshed.

Fysik og atronomi, nanoscience og forskellige ingeniøruddannelser var oppe at vende. Han overvejede endda rumfartsingeniør.

Men når alt kom til alt, scorede medicin højest i skemaet.

“

Det mest besynderlige må vel næsten være, at vi alle sammen er endt med at gå den vej. At der ikke er nogen, der er ‘kommet på bedre tanker.’

Der var intet dramatisk opgør med familien. Ingen given efter for tre generationers pres. Faktisk havde Lasses familie i det store og hele blandet sig udenom beslutningen.

Der var bare Lasses hjemmelavede tabel, der afgjorde, at medicin scorede højest ud fra parametre, han selv havde opstillet.

Lasse traf det endelige valg lige op til ansøgningsfristen. Faktisk ansøgte han, mens han var på Roskilde Festival. Fra telefonen.

Ingen er kommet på bedre tanker

“Det mest besynderlige må vel næsten være, at vi alle sammen er endt med at gå den vej. At der ikke er nogen, der er ‘kommet på bedre tanker,’” siger Lasse og laver citationstegn med fingrene.

Det har ikke fyldt for Lasse, at hans morfar er en højagtet børnelæge, men han har nydt de samtaler og den samhørighed, det har skabt i familien.

For selvom lægevejen ikke var givet på forhånd, har det medicinske sprog alligevel sneget sig ind i hverdagen.

“Det er fedt. Det giver et ekstra bånd at lave det samme, som man kan snakke med hinanden om,” fortæller Lasses mor, Ulla.

En ret fucking stor beslutning

Tre generationer før Lasse har fulgt det samme mønster. Og han har da overvejet at blive børnelæge – som sin oldefar, morfar og mor.

“Det har da fristet. Men det er en svag fristelse. Det kunne være sjovt, hvis man gjorde det samme, men det er også 40-50 år på arbejdsmarkedet. Det er en ret fucking stor beslutning, som jeg er meget bevidst om ikke at træffe på baggrund af, at det kunne være sjovt.”

Lasse mener ikke selv, at der har været et decideret opgør med sin familie. Det ville kræve en konflikt, forklarer han.

Og det har der ikke været.

Han har allerede stået overfor et valg om, hvilken retning hans medicinske uddannelse skulle tage. Før sommerferien afleverede han nemlig speciale.

Normalt afleveres det på tiende semester, men Lasse har byttet om på niende og tiende semester for at kunne forske med en studiekammerat.

Nu har han halvandet år tilbage af medicinstudiet.

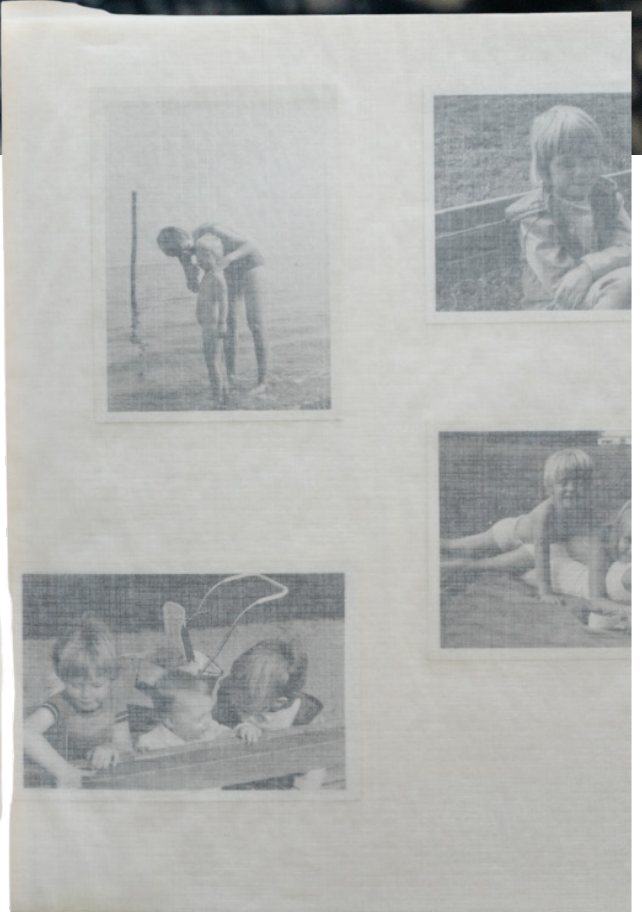
Specialet handlede om hjertesygdomme. Han forskede på grise med den studiekammerat, han skrev sammen med.

Og i fremtiden overvejer han anæstesi – altså at blive narkoselæge.

Men faktisk er han ikke nået til pædiatri, som børneområdet i lægefagligt sprog hedder, på studiet.

Og det er også én af grundene til, at han ikke vil udelukke det endnu.

“Lige nu tænker jeg bare, at anæstesi er det, der lyder allermest spændende. Og ellers noget andet medicinsk. Altså fx ældresygdomme eller kardiologi. Men jeg tror også, at pædiatri kunne være spændende. Så jeg har bestemt ikke udelukket det. Så hvem ved? Det kunne godt være.”

Laurits (med OCD)

Han er en del af den tynde generation, men hans ord vejer tungt. Han samler på samtaler, svømmeture og sætninger, der rykker. Han lever af at lytte og skrive – og af at være menneske. Og så har han en diagnose.

TEKST: MATHILDE SKOVGAARD MERTZ & ADDIE DE LAMOTTE

FOTO: MATILDA FELINE FRANK RASMUSSEN

Kystvejen i Klitmøller er dårligt lavet. Hullerne i asfalten blev en del af den dengang 12-årige Laurits Balker Jørgensens rutine. Når han skatede ned ad vejen, vidste han, hvornår han skulle dreje til højre, til venstre, og hvor mange gange, han skulle gøre det.

Han vidste, hvor mange gange han skulle åbne og lukke døren, fordi hans hjerne fortalte ham, hvad der ville ske, hvis han lod være. Hans tanker tvang ham til at gøre det.

“Hvis min mor fortalte mig, at hun var hjemme kl. 23, men at klokken nåede at blive 10 minutter over, så gik jeg helt i panik og tænkte, at hun var kørt galt på vej hjem. Det troede jeg, at jeg kunne forhindre ved at gå ind og ud ad døren 16 gange,” fortæller Laurits.

Laurits' første tegn på OCD viste sig, da han var 12 år, men der gik lang tid før, det gik op for ham, at det faktisk var OCD.

For Laurits havde en helt anden forståelse af OCD, der ikke stemte overens med, hvad der skete inden i ham:

“Mange tror, at OCD altid er sådan noget med rengøringsvandvid. Men de fleste personer, der har OCD, står med noget langt mere komplekst. Noget der i princippet ikke giver mening, hvis man skulle sætte sig ned og forklare det. Jeg forstod jo ikke mine tanker.”

Det var først i gymnasiet, at det gik for Laurits, at der kunne være tale om, at han havde OCD. Og det var også der, at han for første gang begyndte at italesætte tankerne overfor sine venner og familien.

Laurits begyndte i den periode også i forskellige forløb med psykologer.

Men der skulle gå lang tid før, at han fik diagnosen.

“Der var aldrig rigtig nogen tvivl om, at jeg havde OCD, men det var faktisk først i efteråret sidste år, at jeg fik diagnosen. Fordi jeg var bange for, at det skulle have en eller anden form for hindring i mit fremtidige liv, at der i mine papirer stod, at jeg havde OCD.”

(

Men i dag opfatter 23-årige Laurits ikke diagnosen som en hindring for hans fremtid. Eller en potentiel sten i skoen på en ansættelse.

I stedet er det nu et redskab, som han kan bruge til at starte en meningsfuld offentlig samtale.

“Jeg forstod jo ikke mine tanker.”

Efterskole-pop

Laurits startede med at skrive sangtekster i sit efterskoleband. Ikke digte. Sangteksterne handlede ikke om ham, men da hans mor under Corona-nedlukningen gav ham en række bøger, var det som om, at en ny kreativ kilde åbnede sig.

Bøger som Vangede Billeder af Dan Turéll og Jakob Ejersbos Nordkraft viste Laurits, at det var muligt at inddrage sig selv i et lyrisk univers.

Han begyndte derfor at skrive egne og venners personlige fortællinger ned.

Fortællinger som senere hen blev til hans første digtsamling, der udkom i 2023: Den Tynde Generation.

)

Teksterne handler om den generation, som Laurits selv er en del af. En generation, der er vokset op i en præstationskultur, hvor et konstant forventningspres hersker, og hvor der ikke er rum til, at de unge kan udtrykke sig.

En generation, der i høj grad mistrives.

Selvom teksterne tog afsæt i Laurits' eget indre liv, omhandlede de endnu ikke de tvangstanker, som ellers havde defineret hans liv i flere år. Det skulle først komme senere hen.

Lighedstegn og bogstavssamling

I forbindelse med udgivelsen af Den Tynde Generation tog Laurits rundt på landets efterskoler, gymnasier og højskoler. I samtaler med de unge mennesker opdagede han hurtigt, at han ikke var den eneste, som havde sine kampe.

“Det er bestemt ikke alle, som taler højt om deres kampe. Men på en eller anden måde, blev der skabt et forum til foredragene, hvor det blev okay at sige højt, hvis man syntes, at noget var svært.”

Han besluttede sig for at skrive digtsamlingen Te og Appelsiner. En fortælling om hans egen kamp med den psykiske angstlidelse OCD.

Og samtidig en fortælling om, at der ikke er lighedstegn mellem en diagnose og en personlighed.

“Vi har alle sammen en form for bogstavsamling, og det er ikke vores personlighed. Jeg er ikke Laurits med OCD. Jeg er jo bare Laurits, der tilfældigvis har diagnose.”

Digtning med et formål

Da Te og Appelsiner blev udgivet, var omverdenens reaktion stor. Laurits fik mange beskeder fra folk, som kunne spejle sig i hans fortælling.

Rigtig mange beskeder endda.

“Det var virkelig vildt, men det siger jo også noget om, hvor meget vi går og gemmer på vores problemer, og hvor vigtigt det er at tale højt om dem.”

Derfor er det heller ikke længere udelukkende for sin egen skyld, at Laurits Balkar Jørgensen skriver. De mange reaktioner har endnu engang vist ham, at hvis man snakker højt om sine egne problemer, så kan man være med til at åbne en større og mere nuanceret debat om mistrivsel.

“Jeg vil gerne være med til at forme en samtale om psykisk sygdom. Jeg brænder for det, fordi det selv er noget, jeg kæmper med. Og jeg håber på, at det for den næste generation ikke er tabu.”

I dag har Laurits fået en række værktøjer af sin psykolog, som kan gøre livet med OCD nemmere.

Men det er ikke kun de konkrete psykologiske værktøjer, der har fået sin plads i værktøjsskassen.

“Det har givet mig en form for frihed, at jeg igennem litteraturen har kunne skabe min egen fortælling om min diagnose. Jeg er jo bare Laurits. Med OCD i parentes.”

(Laurits debuterede i september 2023 med digtsamlingen Den Tynde Generation på sit eget forlag, Flokdyr.)

(Modtog i 2023 Thisted Kommunes talentpris “Årets Kulturfyrtårn”.)

(Hans anden digtsamling, Te & Appelsiner, udkom i foråret 2024.)

(Lever i dag af at skrive og holde foredrag om unges mistrivsel rundt omkring i hele landet.)

Tak

Redaktionen på Tendens vil gerne takke alle, som har skrevet, fotograferet, illustreret eller på anden vis støttet magasinet. Vi sætter stor pris på den kæmpe indsats, alle har gjort.

Vær med til at fejre dem og Tendens' 13. udgivelse den 23. oktober på HeadQuarters.

Samtidig glæder vi os allerede til at gå i gang med næste magasin, der udgives til december.

Tak, for at du havde lyst til at læse med.

Chefredaktionen
Gustav Bo Hansen & Helena Porsborg

Særligt tak til:

Tuborgfondet - Drømmepuljen
Alle annoncører
Lars Bai
HeadQuarters

WWW.MAGASINETTENDENS.ORG
INSTAGRAM: @MAGASINETTENDENS

MAGASINET ER SPONSORERET
AF TUBORGFONDET